

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΕΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἄδειας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων.

ἘΤΟΣ Γ'

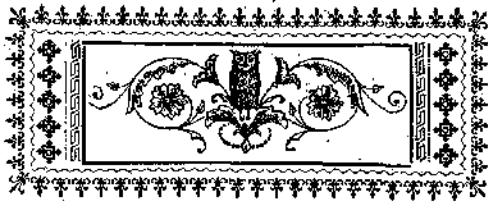
ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1881.

ΑΡΙΘ. 7

Ἐμπληξες!

(Ἦδη Σελ. 103).

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΛΕΠΤΗΣ

Ὁ κύριος Σωκράτης κατοικεῖ ἐν Ἀθήναις καὶ ἔχει τρία πολὺ φρόνιμα καὶ καλὰ παιδιά τὸν Πάτροκλον, τὴν Ἀνδρομάχην καὶ τὸν Μενέλαον· ἐπειδὴ δὲ εἶνε πολὺ ἀγαθὸς καὶ εὐσπλαγχνὸς ἄνθρωπος, ἔστειλε καὶ ἔφερεν ἀπὸ τοῦ χωρίου του—διότι ἀπὸ μικρὸν καὶ ἀσήμαντον χωρίον καταγεται ὁ κύριος Σωκράτης καὶ μόνον διὰ τῆς ἱκανότητος καὶ φιλοπονίας του ἀνεδείχθη καὶ ἔγινε σπουδαῖος ἀνὴρ—ἔστειλε λοιπὸν καὶ ἔφερεν ἀπὸ τοῦ χωρίου του τοὺς δύο ἀνεψιούς του, τὸν Τηλέμαχον καὶ τὸν Σωτήρη, τέκνα τῶν δύο πτωχῶν ἀδελφῶν του, διὰ νὰ τὰ ἐκπαιδεύσῃ ἐν Ἀθήναις.

Οἱ δύο ἀνεψιοὶ μαλονοῦσι ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν συμφωνοῦσιν, ὡς πρὸς τὰ ἄλλα εἶνε ἐντελῶς διαφορετικοί· ὁ Τηλέμαχος εἶνε φρόνιμος, ἐπιμελής, φιλότιμος, δὲν λέγει ποτὲ φεύματα, τὰ δὲ παιδιά τοῦ κυρίου Σωκράτους τὸν ἀγαπῶσιν ὡς ἀδελφὸν των, ἐν ᾧ ὁ Σωτήρης εἶνε ἀμελέστατος, ἀτακτότατος, φεύστης εἰς τὸ ἔπακρον, σκανδαλοποιός, διὰ τοῦτο καὶ τὰ παιδιά τοῦ κυρίου Σωκράτους αἰσθάνονται πρὸς αὐτὸν τρομερὰν ἀντιπάθειαν. Ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι ὁ Σωτήρης μισεῖ τὸν Τηλέμαχον διὰ τὴν προτίμησιν τῶν ἐξαδελφῶν του, καὶ σκέπτεται πῶς νὰ τὸν κατηγορήσῃ ὡς κακόν, πῶς νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

Μίαν ἡμέραν ὁ Πάτροκλος, ἡ Ἀνδρομάχη, ὁ Μενέλαος καὶ ὁ Τηλέμαχος ἐκάθητο τριγύρω εἰς μίαν τράπεζαν καὶ παρετήρουν μερικὰ βιβλία μὲ εἰκόνας. Βιστέρχεται καὶ ὁ Σωτήρης, ὅστις κατελήφθη ἀπὸ φθόνου καὶ ἀπὸ θυμοῦ, βλέπων πάλιν τὸν Τηλέμαχον μετὰ τῶν ἐξαδελφῶν του. Ἀλλὰ δὲν ἀπέ-

δειξε τίποτε καὶ ἐστάθη ὀπισθεν αὐτῶν παρατηρῶν καὶ αὐτὸς τὰς εἰκόνας.

Ἐπὶ τέλους τὰ παιδιά ἀνεχώρησαν καὶ πρῶτος πάντων ὁ Τηλέμαχος, τελευταῖος δ' ἔμεινε εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ὁ Σωτήρης, ὅστις μείνας μόνος ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του τὸ βιβλίον μὲ τὰς εἰκόνας καὶ τὸ παρετήρησε.

Τὰ παιδιά τὸ ἑσπέρας κατὰ τὴν συνειθισμένην ὥραν ἐπερίμενον τὸν Τηλέμαχον νὰ παῖξῃ μαζὴ των· ἀλλ' ὁ Τηλέμαχος δὲν ἤρχετο· ἐπὶ τέλους ἤλθεν ἀλλ' ἦτο πολὺ συλλογισμένος ὡμίλει ὀλίγον καὶ ἔπαιξε χωρὶς νὰ ἔχη τὸν νουν του εἰς τὸ παιγνίδιον, ἐφαίνεται ὡς νὰ ἦτο ἀνυπόμονος νὰ φύγῃ, καὶ πραγματικῶς ἀνεχώρησεν εἰπὼν ὅτι ἔχει ἐργασίαν· τὰ παιδιά τοῦ κυρίου Σωκράτους, ἀφοῦ ἔπαιξαν ἀκόμη ὀλίγον, ἀνέβησαν καὶ πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὰς εἰκόνας. Στρέφουν τὰ φύλλα ἀπ' ἐδῶ, στρέφουν τὰ φύλλα ἀπ' ἐκεῖ μὲ ἀνυπομονησίαν, ἀλλὰ τὰς καλλιτέρας, τὰς ζωηροτέρας εἰκόνας δὲν τὰς εὐρίσκουν, λείπουν αἱ εἰκόνας αἱ ὁποῖαι τοῖς εἶχον προξενήσει ἀκριβῶς τὴν μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν.

Τὰ παιδιά μὴ ἐννοοῦντα τί συνέβη, προσεκάλεσαν τὸν πατέρα των καὶ τῷ ἔδειξαν τὸ βιβλίον.

Ὁ κύριος Σωκράτης λαβὼν τὸ βιβλίον τὸ ἐξήτασε προσεκτικῶς.

— Τὰς ἔκοφαν τὰς εἰκόνας, εἶπε, ἔκοφαν μάλιστα καὶ ἐν φύλλον τοῦ βιβλίου μὲ μαχαίριον τὰς ἔκοφαν. Μόνοι σας παρετηρήσατε τὰς εἰκόνας;

— Μὲ τὸν Τηλέμαχον· εἶπον τὰ παιδιά· ἀλλ' ὁ Τηλέμαχος δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κάμῃ τοιοῦτον πρᾶγμα· ἔπειτα ἀνεχώρησε πρῶτος ἀπὸ ὅλους.

— Καὶ ποῖος ἔμεινε τελευταῖος;

— Ὁ Σωτήρης.

— Πρέπει νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ κύριος Σωκράτης ἐξῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε.

— Λοιπὸν, πατέρα; ἐφώνησαν τὰ παιδιά ἀνυπομονοῦντα.

— Νομίζω ὅτι εἶνε ὁ Σωτήρης, μόνον ὅτι

ὡς πρὸς τὸ παρὸν ἔνοχος φαίνεται ὁ Τηλέμαχος.

— Πῶς;

— Ὁ Σωτήρης εἶνε κακός, τὸ γνωρίζομεν, καὶ τοῦτο σημαίνει πολὺ· αὐτὸς ἔμεινε τελευταῖος εἰς τὸ δωμάτιον, ἡ ὑπηρετρία παρετήρησεν ὅτι εἶχε τὸ φῶμα του κοιμωμένον ὅταν κατέβαιναν, ὥσάν νὰ εἶχε κάτι τι κρυμμένον, ἡ δὲ μαγειρίσσα λέγει ὅτι τῆς ἐξήτασε καὶ τῷ ἔδωκε μαχαίριον, καὶ κατόπιν ἔμεινε πολλὴν ὥραν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὁ Σωτήρης λέγει ὅτι τὰς εἰκόνας τὰς ἔκοφεν ὁ Τηλέμαχος καὶ ὅτι εὐρίσκονται εἰς τὸ δωμάτιόν του· καὶ πραγματικῶς εὐρέθησαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Τηλέμαχου. Ἀλλ' ὅλοι ἠξέυρομεν ὅτι ὁ Τηλέμαχος εἶνε καλὸν παιδίον, καὶ ἅμα ἔφυγεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν ὑπῆγεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον νὰ δώσῃ μίαν ἐπιστολὴν διὰ τὸν πατέρα του, ὥστε δὲν ἦτο εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὅτε ὁ Σωτήρης τὸν κατηγόρησεν ὅτι ἔκοψε τὰς εἰκόνας ἐξεπλάγη καὶ ἐθύμωσεν· ὅτε δὲ αἱ εἰκόνας εὐρέθησαν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου εἶχεν ὑποδείξει ὁ Σωτήρης, τὸ πρόσωπόν του εἰδείξεν ἀγανάκτησιν καὶ ἐφώνησε:

— Σὺ τὰς ἔβαλες!

Ὅλαι αἱ ἀποδείξεις εἶνε κατὰ τοῦ Σωτήρη καὶ ὑπὲρ τοῦ Τηλέμαχου. Μετ' ὀλίγον θὰ φανερωθῇ ἐντελῶς ποῖος εἶνε ὁ ἔνοχος.

— Τί θὰ κάμετε, πατέρα;

— Θὰ ἰδῆτε. Ὑπομονὴ μίαν ὥραν ἀκόμη.

Τὰ παιδιά περιέμενον μὲ μεγάλην ἀνυπομονησίαν. Μετὰ μίαν ὥραν ὁ κύριος Σωκράτης προσεκάλεσε τὰ παιδιά εἰς ἐν δωμάτιον. Ὁ ὑπηρετῆς ἔφερεν ἐν κάνιστρον κεκαλυμμένον διὰ χειρομάκτρον καὶ τὸ ἔθηκεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἡ ὁποία εὐρίσκετο εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου. Ὁ κύριος Σωκράτης ἐπροχώρησε πρὸς τὰ παιδιά καὶ εἶπε:

— Τὸ κάνιστρον αὐτὸ θὰ μᾶς ἀποδείξῃ ποῖος εἶνε ὁ κλέπτης τῶν εἰκόνων. Ἐκαστος ἐξ ὑμῶν θὰ ἔλθῃ νὰ θέσῃ τὴν χεῖρά του εἰς τὸ κάνιστρον χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν θέσιν του χωρὶς οὔτε νὰ ὀμιλήσῃ, οὔτε νὰ κινηθῇ, ὅσον παράδοξον καὶ ἂν τῷ φανῇ, τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐγγίσῃ

ἐντὸς τοῦ κάνιστρον. Τίποτε δὲν θὰ συμβῇ δι' ἄσους εἶνε ἀθῶοι, ἀλλ' ὅταν θέσῃ ἐντὸς τὴν χεῖρά του ὁ ἔνοχος, τότε ἀπὸ τὸ κάνιστρον θὰ ἐξέλθῃ τρομερὸς ἦχος, ἡ χεῖρ τοῦ κλέπτου θὰ συλληφθῇ καὶ δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ τὴν ἐξαγάγῃ. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εἶνε σκότος. Πήγαινε τὰ φῶτα εἰς τὸ ἀντικρινὸν δωμάτιον, εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρετῆν, καὶ ἄφησε τὴν θύραν μισοανοιγμένην μόνον, ὅσον νὰ φαίνεται ἡ τράπεζα καὶ νὰ διακρίνεται τὸ κάνιστρον.

Ὁ ὑπηρετῆς ἐξετέλεσε τὴν ἐντολὴν τοῦ κυρίου Σωκράτους. Ἐν τῷ δωματίῳ ἐπεκράτει σκότος σχεδόν.

— Ἀρχίσατε! εἶπεν ὁ πατήρ.

Τὰ παιδιά προὐχώρησαν, ἐβύθισαν τὰς χεῖράς των εἰς τὸ κάνιστρον καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὰς θέσεις των· οὐδεὶς κρότος ἠκούσθη· ὁ Σωτήρης ἤλθε τελευταῖος· ὅτε ἐξέβαλε καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρά του ἀπὸ τοῦ κάνιστρον ἀνυστάναξεν, ὡς νὰ ἐξῆλθε μέγα θῆρας ἀπὸ τὴν καρδίαν του.

— Φέρε τὰ φῶτα! εἶπεν ὁ κύριος Σωκράτης.

Ὁ ὑπηρετῆς ἔφερε τὰ φῶτα.

— Ὑψώσατε ὅλοι τὴν χεῖρα τὴν ὁποίαν ἐθέσατε εἰς τὸ κάνιστρον. Ὅλαι αἱ χεῖρες ὑψώθησαν καὶ ὅλαι ἦσαν ἀλευρωμέναι. Μόνον τοῦ Σωτήρη δὲν ἦτον.

— Τὰ χέρια μας ἔγιναν μυλωνάδικα! ἀνεφώνησαν τὰ παιδιά. Παρατήρησε! ὁ Τηλέμαχος ἔχει παντοῦ ἀλεύρι, καὶ ὅλοι μας καὶ ὅλοι μας.

— Ὁ Σωτήρης εἶνε ὁ κλέπτης· εἶπεν ὁ κύριος Σωκράτης πρὸς αὐτόν.

— Ἐγώ, θεῖ! ἀπεκρίνατο τρέμων ὁ Σωτήρης· τὸ κάνιστρον δὲν ἐκινήθηκε, κανεὶς δὲν ἤκουσε τίποτε· ἐπάραθ' ἔξα τὸ χέρι μου· ἐγὼ ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι.

— Βέβαια! ἐπειδὴ δὲν ἐτόλμησες νὰ τὸ θέσῃς εἰς τὸ κάνιστρον γνωρίζων ὅτι εἶσαι ἔνοχος· ἐπίστευσες εἰς ὅ,τι εἶπα. Τὸ κάνιστρον περιέχει μόνον ἀλεύρι· ὅσοι δὲν εἶχον αἰτίαν νὰ φοβηθοῦν, ἐβύθισαν τὴν χεῖρά των εἰς τὸ ἀλεύρι· σὺ ὅμως, ὅστις ἤξευρες ὅτι εἶσαι ἔνοχος, ἐφοβήθης μήπως ἀποκαλυφθῇς καὶ

ἀφήκες τὴν χεῖρά σου μόνον εἰς τὸ χειρόμακτρον, μὴ τολμῶν νὰ τὴν θέσης ἐντὸς τοῦ κανίστρου.

Ὁ Σωτήρης ἔτρεμεν ὡς νὰ εἶχε ῥῆγος, οὔτε λέξιν ἐτόλμα νὰ εἶπῃ.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ὁ κύριος Σωκράτης εἶπεν:

— Ἦξευρα ὅτι δὲν εἶσαι καλός, ἀλλὰ δὲν ἤξευρα ὅτι ἔχεις τόσοον κακὴν ψυχὴν δὲν σοι ἤρακε ὅτι ἐκλεφες τὰς εἰκονογραφίας τῶν ἐξαδελφῶν σου, ὅτι κατέστρεψες ἐν βιβλίῳ, τὸ ὅποιον τόσοον τοὺς ἠγάρισται, δὲν ἀρκεῖ ὅτι ἐφάνης ἀχάριστος, ἀλλ' ἠθέλησας νὰ φανῆς καὶ ψεύστης καὶ συκοφάντης καὶ νὰ κατηγορήσης ἐν ἀθῶν, ἐν κάλλιστον παιδίον, τὸ ὅποιον, ἀντὶ νὰ προσπαθῆς νὰ τὸ μιμηθῆς, τὸ φθονεῖς. Δὲν σὲ θέλω πλέον ἐδῶ· νὰ

ὑπάγῃς εἰς τὸ χωρίον νὰ γίνῃς βοσκός· θὰ γράψω τὰ καλέκαστα εἰς τὸν πατέρα σου ἐντρέπομαι διότι εἶσαι τέκνον τοῦ ἀδελφοῦ μου· παιδία ὡς σὺ εἶνε ἀνάξια προστασίας. Φύγε ἀπ' ἐμπρός μου! καὶ μόνον εἴταν μετανοήσης εὐλιχνῶς, ὅταν διορθωθῆς, εἴταν ἀποφασίσῃς νὰ γίνῃς καλός καὶ τίμιος ἄνθρωπος, τότε μόνον νὰ ἐπιστρέψῃς, τότε ἡ θύρα τῆς οἰκίας μου θὰ σοι εἶνε ἀνοικτή.

Ὁ Σωτήρης εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπόν του καὶ ὠλόλυξε.

— Καλὰ καὶ ἀγαθὰ παιδία, ἔλθετε μαζί μου, εἶπεν ἀποτεινόμενος εἰς τὰ παιδία του καὶ εἰς τὸν Τηλέμαχον, οὐδὲν κοινὸν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῶν τιμίων ἀνθρώπων καὶ τῶν κακῶν. Τηλέμαχε ἀκολούθει μὰς!

ΑΙ—ΕΙ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΦΑΡΙ ΤΡΩΕΙ ΤΟ ΜΙΚΡΟ

Ἐνα μεγάλο φάρι, φάρι φοβερό,
Τὰ δόλια τὰ μικρὰ ἐκυνήγους·
Παρὰ νὰ κοπιᾶζῃ μέσα στὸ νερὸ
Τὸν ἴμοιο του νὰ τρώῃ προσιμῶσα...

Καὶ νὰ! Ἐνα φαράκι ἔαφνον πέρτει πάπ...
Στὸ στόμα του μπροστὰ τὸ πεινασμένο·
Δὲν ἄργησε ὁ φίλος κάνει μία γάπ...
Καὶ στὴν κοιλιὰ του βρέθηκε θαμένο...

Ἄλλ' ὅμως δὲν ἔχαρη καὶ πολὺν καιρὸ
Γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ κατῆρθμαί του,
Γιατ' ἐνοιώσε νὰ τὸν τραβᾷ σκαίνι γερὸ...
Καὶ σίδερο τρυπάει τὰ σιδικά του...

Κυριάζτε... πῶς παιδεύεται, πῶς σπαρταρᾷ
Φαρόν πλατὸ ἔς τὴ βάρια ζαπλωμένο...
Γιατ' ἦταν τὸ φαράκι δόλωμα φαρά,
Καὶ εἶχε ἀγκίστρι μέσα του κρυμμένο...

Καὶ ποῖος στὸν κόσμον τοῦτον ἄδικος, ἀκληρὸς,
Ποῖος ἀπ' τοὺς δυνατοὺς, ἀπ' τοὺς μεγάλους
Δὲν εἶδε ὅτ' ἦλθε καὶ γι' αὐτὸν μικρὸς καιρὸς
Νὰ πάθῃ ὅ,τι ἔκαμε στοὺς ἄλλους;

Δ. Γρ. Κ.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ

Ἡ Ἀλκμήνη κατέβη εἰς τὸν κήπον καὶ ἐκάθισε πλησίον τῆς σκιάδος διὰ νὰ μελετήσῃ τὴν ἀνάγνωσίν της. Εἶνε πολὺ μικρὰ ἡ Ἀλκμήνη, πέντε ἐτῶν, καὶ μόλις γνωρίζει τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου. Ἄς ἐπιμεληθῇ λοιπὸν νὰ μάθῃ διὰ νὰ ἐμπάρῃ ν' ἀναγνώσῃ τὰ ῥαῖα διηγήματα τῆς Διαπλάσεως!

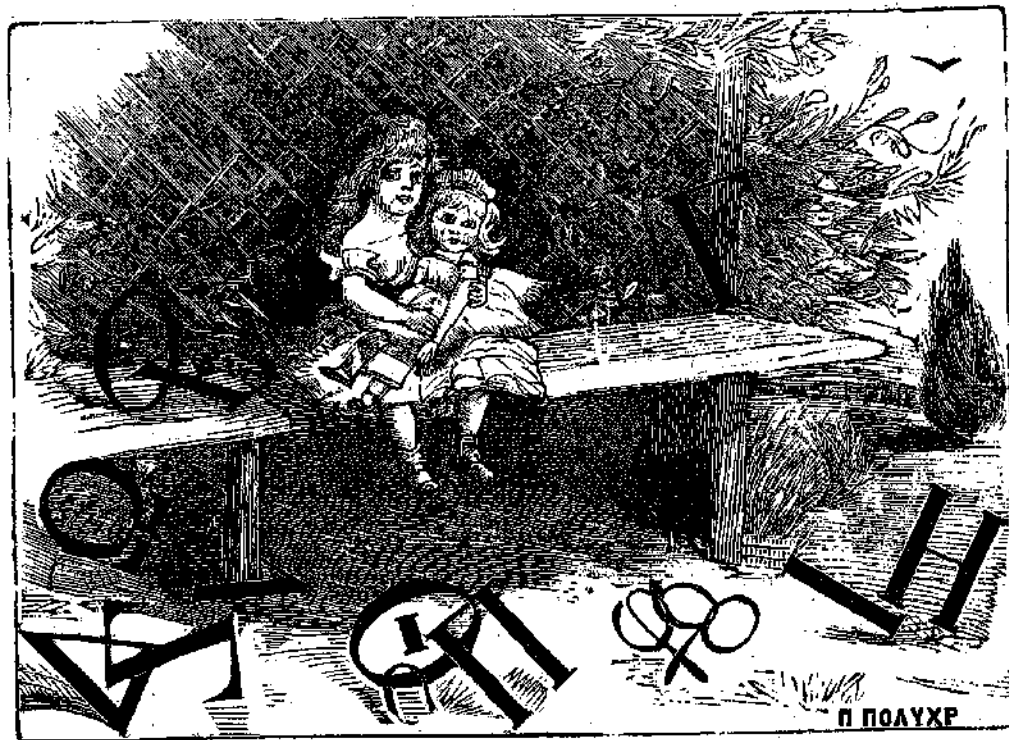
Ἡ Ἀλκμήνη ἐπῆγεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου διὰ νὰ μὴ τὴν ἐνοχλῇ κανεὶς. Δυστυχῶς ὅμως ἐπῆρε μαζί της καὶ τὴν κούκλαν της, τὴν δεσποινίδα Πλαγγόνα. Δέγομεν δὲ δυστυχῶς, ὅχι διότι ἡ Πλαγγὼν

εἶνε ἄτακτος καὶ τὴν ἐνοχλεῖ, ἀλλὰ διότι ἡ μικρὰ της κυρία διακόπτει κάθε στιγμὴν τὸ μάθημά της καὶ τὴν ἐρωτᾷ. «Πῶς εἶσαι εἰς τὴν υγιειάν σου; μήπως χρειάζεσαι τίποτε;» Καὶ ὅσον μὲν διὰ τὴν υγιειαν, ἡ δεσποινὴ Πλαγγὼν εἶνε πολὺ καλὰ, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὰς στρογγύλας καὶ κατακοκκίνοὺς παρειὰς της, νὰ χρειάζηται δὲ τίποτε δὲν εἶνε δυνατόν, διότι ἔως τώρα ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν της ἡ Πλαγγὼν δὲν ἐξήτησε τίποτε ἀπὸ κανένα.

Ἀλλὰ τί συνέβη λοιπὸν; Τὰ γράμματα, ἐνῶ ἐκάθητο φρονίμως εἰς τὴν θέσιν των

ἐντὸς τοῦ βιβλίου, αἴφνης ἀρχίζουσαν νὰ χορεύουσαν ἐν μέσῳ τοῦ κήπου, ἀνω κάτω! Ἡ Ἀλκμήνη δὲν ἐνοιῶε τί συμβαίνει. Βλέπει εἰς τοὺς πόδας τὸ Π καὶ τὸ Θ. Τὸ Δ καὶ τὸ Ζ, τὸ Ο καὶ τὸ Ε ἐνηγκαλίσθησαν ἀναμεταξύ των, καθὼς οἱ χορευταί, οἱ ὅποιοι

εἰσιν ἔτοιμοι ν' ἀρχίσουν τὴν πόλκαν. Ἴδου τώρα τὸ Γ ἀνέβη μὲ ὄλον τὸ θάρρος νὰ καθίσῃ ὅπως ἐκάθισαν ἤδη τὸ Ο καὶ Ε ἐπὶ τοῦ θρανίου πλησίον της. Τὸ Ω προσεπάθει ν' ἀναβῆ ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωνεν. Τὸ Ι καὶ τὸ Η ἔφευγον ὡς νὰ ἐκουράσθησαν ἀπὸ τὸν

χορὸν πιθανὸν δὲ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν νὰ ἐφευγον καὶ μερικά ἄλλα γράμματα· ὁ χορὸς κουράζει αὐτὸ τὸ ἤξευρον καὶ αἱ μικραὶ μου ἀναγνώστρια· κάπου κάπου δὲ διεκρίνοντο καὶ μικρὰ τινα γράμματα, ὁμοιάζοντα μὲ περιεργὰ παιδία βλέποντα τοὺς μεγάλους νὰ χορεύουν. Τί συνέβη λοιπὸν; τί συνέβη; Θὰ σὰς διηγηθῶ τί συνέβη. Ἡ Ἀλκμήνη ἀπεκοιμήθη· ἔχει ἀνοικτοὺς μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς της, ἀλλ' ἀνεῖρεται καὶ ἔξυπνος.

Ναὶ ὄνειρον βλέπει. Τὰ γράμματα εἶνε πολὺ ἥσυχα καὶ λογικὰ ὑποκείμενα, καὶ οὐδέποτε σκέπτονται νὰ φύγουν ἀπὸ τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου καὶ ν' ἀρχίσουν νὰ χορεύουν. Ἐὰν ἡ Ἀλκμήνη ἀνεγίνωσκε μὲ προσοχὴν δὲν θ' ἀπεκοιμάτο βεβαίως, διότι, εἴταν τις ἀποκοιμάται ἐνῶ μελετᾷ, τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν εἶνε διόλου ἐπιμελής, δὲν μελετᾷ μὲ προσοχὴν.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΜΟΥ

(Έκ τῶ ἡμερολογίου δεκαετοῦς παιδίου.)

« Εἶμαι δέκα μόλις ἐτῶν καὶ σπουδαζῶ εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦ Ἀντωνιάδου· μίαν ἡμέραν κατὰ τὸ διάλειμμα ἐπαιζον, ἐγγέλων, ἐπήδων· ἔξαφνα ἄνθρωπός τις εἰσέρχεται ζητῶν με· ἐκράτει μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὰς χεῖράς του, μίαν ἐπιστολὴν τῆς ὁποίας ὁ φάκελος τριγύρω εἶχε μαύρας σειράς, μίαν πένθιμον ἐπιστολὴν.

« Ἄμα εἶδα τὸν μαῦρον ἐκεῖνον φάκελον ἐπάγωσα. — Ἄχ! Θεέ μου, Θεέ μου, τί συμφορὰν μοῦ φέρει αὐτὸ τὸ γράμμα;

Ἀρπάζω ἀπὸ τὰς χεῖράς τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου τὴν ἐπιστολὴν... παρατηρῶ τὴν ἐπιγραφὴν... εἶνε τὸ γράψιμον τοῦ πατρός μου... σχίζω ἀμέσως τὸν φάκελον... βλέπω τὸ βλέμμα μου εἰς τὴν ἐπιστολὴν:

« Γιέ μου,

Ἡ μήτηρ σου ἀπέθανε ».

Τί! . . . ἀπέθανεν ἡ μήτηρ μου!

Μοὶ ἐφάνη ὅτι ὁ κόσμος ὅλος ἐκρημνίσθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου.

Ἄ! ἡ μήτηρ μου ἀπέθανεν! . . .

Ἀνεχώρησα τὴν ἰδίαν ἡμέραν· ἔφθασα εἰς τὴν οἰκίαν μας μετὰ ἑξ ὥρας· ὁ πατήρ μου μ' ἐπερίμενον εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας· μ' ἤρπασε καὶ μ' ἐφίλησε πολὺ, πολὺ, πολὺ· ἔστρεψα καὶ τὸν εἶδα· ἐκλαίει· μοῦ εἶπε μὲ τρέμουσαν φωνήν: « Παιδί μου, δὲν ἔχεις πλέον μητέρα! »

Εἶμαι ὄρφανός! ὦ, τί σπαραγμὸν ἐγκλείει αὐτὴ ἡ λέξις! . . .

Ἐζήτησα νὰ ἴδω τὴν μητέρα μου, νὰ τὴν φιλήσω, νεκρὰν τοῦλάχιστον, νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω, ἀφ' οὗ διὰ παντός τὴν ἔχασα· μοὶ εἶπον ὅτι . . . τὴν ἔθαψαν! Τότε ἔβαλα τὴν κεφαλὴν μου ἐντὸς τῶν χειρῶν μου καὶ ἔχουσα δάκρυα φλογερά.

Ἔγω μικρότερόν μου ἀδελφόν. Εἶνε μικρὸς ἀκόμη, μόλις τριῶν ἐτῶν ἦλθε πλησίον μου καὶ μοὶ εἶπε χαμογελῶν καὶ παιδρὸς διότι μ' ἔβλεπε: « Πότε θὰ γυρίσῃ ἡ μαμά; » Νομίζει ὅτι ἐξῆλθε περίπατον. Δὲν

ἐκρατήθη πλεόν, μὲ κατέλαβον οἱ λυγμοὶ καὶ ἀπεσύρθη εἰς μίαν γωνίαν, ὅπου ἐκλαίει ὁ πατήρ μου. « Ὅλα μοῦ φαίνονται σκοτεινὰ. Ὁ μικρός μου ἀδελφός ἐρχεται πλησίον μας, μᾶς παρατηρεῖ μὲ περιεργίαν, μὲ συμπάθειαν, καὶ ἀπορεῖ διατί κλαίωμεν. Ἐπειτα λαμβάνει τὰς χεῖράς μου καὶ ἀρχίζει καὶ αὐτὸς νὰ κλαίῃ, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ διατί λυπεῖται μόνον καὶ μόνον, διότι ἡμεῖς κλαίωμεν. Δὲν ὑποπτεῖε τίποτε ἀκόμη. Τὸ καυμένον! Δὲν ἠξεύρει τί συμφορὰ μᾶς εὔρηκε. Τὸ ἐπῆρα εἰς τὴν ἀγκάλην μου καὶ τὸ ἐφίλησα καὶ τῷ εἶπον μὲ πόνον: « Τὸ ξέρεις ὅτι εἶμεθα ὄρφανά; » Μὲ παρατήρησε μὲ ἐκπληξιν καὶ ἐπανελάβε μὲ τὴν ἀθψαν καὶ γλυκεῖαν παιδικὴν φωνὴν του, μὴ ἐννοῦν τί λέγω, ἄργά, ἄργά: — Ὅρ . . . φα . . . νά; Εἶνε κακόν; — Ναι, πολὺ, πολὺ κακόν — τῷ ἀπεκρίθη καὶ μὲ κατέλαβον πάλιν οἱ λυγμοὶ καὶ τὸ ἐφίλησα πολὺ, ἐν ᾧ τὰ δάκρυά μου ἔβρεχον τὰς ῥοδοκοκκίνους του παρειάς.

Νὰ μὴ τὴν ἴδω, οὐδὲ ὅταν ἀπέθνησκεν! Ἄδελφέ μου, εἶσαι εὐτυχέστερος ἀπὸ ἐμέ, — τρομερὰ εὐτυχία! — σὲ τοῦλάχιστον σ' ἐφίλησεν ἡ μήτηρ μας πρὶν ὁ θάνατος παγώσῃ τὰ χεῖλη της. . . ἐγὼ δὲν τὴν εἶδα, δὲν μ' ἐφίλησεν ἐμέ. . .

Μᾶς ἐφόρεσαν μαῦρα· ἔστειλεν ἡ μάμμη μας καὶ μᾶς ἐζήτησε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν της· εἰς τὸν δρόμον κρατῶ ἐγὼ τὸν ἀδελφόν μου ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ ὅλοι μᾶς παρατηροῦν μὲ παράδοξον βλέμμα, θαρρεῖς ὅτι ὅλοι μᾶς λυποῦνται· ἤκουσα δύο τρεῖς γυναῖκας νὰ ψιθυρίζουν θλιβερά: « Τὰ καυμένα! »

Ἡ μάμμη μας ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἅμα μᾶς εἶδε· κλαίει· κλαίει καὶ μᾶς φιλεῖ.

Τὸ ἑσπέρας ὁ ἀδελφός μου ζητεῖ τὴν μητέρα καὶ κλαίει· τῷ φαίνεται ὅτι ἀργεῖ πολὺ νὰ ἐπιστρέψῃ· μόλις ἤρχισεν ἀμυδρῶς πᾶς νὰ μαντεύῃ τὴν φρικτὴν ἀλήθειαν.

Πόσον τὸ λυποῦμαι τὸ δυστυχέσι τρέμω νὰ μὴν ἐννοήσῃ ὅτι εἶνε ὄρφανόν. Ἄλλὰ θὰ ἔλθῃ ἡ τρομερὰ αὐτὴ στιγμή καὶ διὰ σέ,

ἀδελφέ μου, καὶ θὰ πέσῃ ὡς κεραυνὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου ὅπως ἔπεσε καὶ ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μου. ὦ! Εἶσαι ὄρφανόν καὶ σὺ, ὅπως εἶμαι καὶ ἐγὼ ὄρφανόν, ὄρφανόν! . . .

Ἄχ! σεῖς ὅσοι ἔχετε γονεῖς καὶ δὲν ἐν-

νοεῖτε τὴν ἀξίαν των, δὲν ἔχετε καρδίαν, δὲν ἔχετε, ὄχι! πιστεῦσατέ το, σὰς τὸ λέγει ἐν ὄρφανόν! . . . »

Ἄντιγραφὴν

ΔΙΜΓΙΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

ΣΚΕΨΙΣ ΚΑΛΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ὡς παιδίον εὐπειθές,
Εὐτακτον, φιλομαθές,
Μ' ἀγαπῶσιν οἱ γονεῖς μου,
Φίλοι μου καὶ συγγενεῖς μου.

Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ παιδίον
Δὲν ὑπάγ' εἰς τὸ σχολεῖον·
Ἀταξίας μόνον θέλει
Καὶ δὲ ἄλλο δὲν τὸν μέλει,

Τὰ βιβλία του βρωμίζει.
Τὰ φορέματά του σχίζει·
Παίζει, τρέχει καὶ φωνάζει·
Τοὺς ὁμοίους του πειράζει.

Τὸν κακὸν ματαίως χάνει
Καὶ ποτέ του δὲν μαθαίνει·
Δὲν ἀκούει τοὺς γονεῖς του,
Καὶ λυπεῖ τοὺς συγγενεῖς του.

Ὡ παιδίον χωρὶς γνώσιν,
Οἱ γονεῖς δὲν σ' ἀγαπῶσιν·
Τὰ παιδιὰ σὲ χλευάζουν
Καὶ οὐδὲ σὲ πλησιάζουν.

Καὶ ἐγὼ μ' αὐτοὺς ὁμοίους
Δὲν σὲ ἀγαπῶ τελείως.
Τὴν μωρίαν σου θαυμάζω
Καὶ οὐδὲ σὲ πλησιάζω.

Α. Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΥΠΟ

Α. Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ *

ΚΟΥΛΟΥΡΑΚΙ

Τὸ παιδάκι 'ς τὸ χεράκι
Ἔχει ἓνα κουλουράκι:
Ζαχαρένιο κουλουράκι·
Τρῶγει τὸ μικρὸ παιδάκι:

ΒΡΟΧΗ

Ῥίξε, σύννεφο, βροχὴ
Ἐπὶ τὸ βουνὸ 'ς τὴν ἔσοχῃ.
Τὸ βουνὸ νὰ πρασινίσῃ
Καὶ ἡ ἔσοχῃ ν' ἀνθίσῃ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΙΚΡΟΥ ΓΑΤΟΥΛΙΟΥ

* Ἴδε τὴν ἐν σελίδι 97 εἰκόνα.

Πόσον περιεργὰ εἶνε τὰ μικρὰ εἴτε γατουδάκια εἶνε εἴτε παιδάκια! Πῶς ζητοῦν νὰ μάθουν τί συμβαίνει τριγύρω των, πῶς ἐκπληττόνται δι' ὅτι βλέπουν, καὶ πῶς ἐξετάζουν ὅλα τὰ πράγματα καὶ πόσῃ παρατηρητικότητῃ ἔχουν.

Σὰς συνέβη, ἀναγνώσταί μου μικροί, (μικροὶ ὄχι ὁμοῦ καὶ μικρὰ) νὰ διέλθῃτε ἐνώπιον περιέργου τινὸς πράγματος; κατ' ἀρχάς τὸ παρατηρεῖτε μὲ πολλὴν προσοχὴν,

σὰς προξενεῖ μεγάλην ἐντύπωσιν, τὴν δευτέραν φορὰν ἢ περιεργίαν σας ὀλιγοστεύει, τὴν τρίτην μόλις ρίπτετε ἐν βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ, ἔπειτα τὸ χαρταίετε πλέον, ὡς φαγῆτόν τὸ ὅποιον ἐφάγετε πολλάκις καὶ κατὰ κόρον, καὶ δὲν σὰς προξενεῖ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐντύπωσιν. Κατ' αὐτὴν τὸν τρόπον ὅσῳ μεγαλιέτεροι γινόμεθα, ὅσῳ περισσώτερον βλέπομεν, γνωρίζομεν, συνεπιθίζομεν τὰ περικυκλῶντα ἡμᾶς ἀντικείμενα, τόσῳ

ὀλιγώτερον κινούσι τὸ ἐνδιαφέρον μας, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ τὰ παρατηροῦν ὅλα, διότι ὅλα τοῖς εἶνε ἄγνωστα, ὅλα προσπαθοῦν νὰ τὰ μάθουν, ὅλα κινοῦν τὴν προσοχὴν των, τὴν περιεργίαν των, τὸν θαυμασμόν των. "ὦ! ἂν ἠδύνατο ἐν μικρὸν παιδίον νὰ ἐκφράσῃ ποῖαν ἐντύπωσιν τῷ προξενεῖ ὁ κόσμος θὰ ἐγίνετο μέγας συγγραφεὺς!...

Τὸ γατουδάκι αὐτό, τὸ ὁποῖον βλέπετε ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος τοῦ φυλλαδίου τούτου, ἔζη ἐντὸς οἰκίας ἤτο σχεδὸν ἀδελφός μετὰ τὰ παιδιά τῆς οἰκίας ἐκείνης, διότι ἐγεννήθησαν ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην· ἔπειτα δὲ ὅπως ἡ οἰκία αὕτη εἶδε τὸν γηραιὸν πάππον καὶ τὴν γηραιὰν μάμμην τῶν παιδιῶν, εἶδε καὶ τὸν γηραιὸν πάππον καὶ τὴν γηραιὰν μάμμην τοῦ γατουδίου νὰ ζῆσουν καὶ ν' ἀποθάνουν, ὥστε, ὡς βλέπετε, καὶ αὐτὸ εἶχε κληρονομικὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς οἰκίας.

Τὸ γατουδάκι λοιπὸν ἔζη ἐντὸς τῆς οἰκίας ἤτο μικρὸν ἀκόμη καὶ δὲν τῷ ἐπέτρεπον νὰ καταβῆ κάτω διὰ τοῦτο ὅλος τοῦ ὁ περίπατος ἐγίνετο ἀπὸ τὴν μικρὰν, πολὺ μικρὰν κλίην του, τὴν ὁποῖαν τῷ εἶχον κάμει εἰς ἐν δωμάτιον, ἕως εἰς τὴν αἰθουσαν· ἀπὸ τὸ πρῶν ἕως τὸ ἑσπέρας εὐρίσκετο εἰς ἀκατάπαυσον κίνησιν, εἰς ἀδιάκοπον ἐργασίαν διανοητικὴν καὶ σωματικὴν ἔτρεχεν, ἐπῆδα, προσεπάθει νὰ συλλάβῃ τὰς πετώσας μύϊας, ἐκυλίετο ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἐμέτρει τὰ ἄνθη του, παρετήρει τὰς ζωγραφίας τῆς ὀροφῆς καὶ ἐνίοτε ἀνέβαινε πλησίον τοῦ καθρέπτου, καὶ τότε νὰ ἐβλέπετε μετὰ ποῖαν προσοχὴν καὶ μετὰ ποῖους μορφασμούς ἔβλεπε τὸ πρόσωπόν του!... παρετήρει τὸ χρῶμα τῶν τριχῶν του, ἐμέτρει τὰς τρίχας τοῦ μύστακός του, ἔπειτα κατέβαινε καὶ ἐξερολούετο μετὰ τὸν πόδα του.

Μίαν ἡμέραν ὅμως εἶπε καθ' ἑαυτό: — «Τώρα ἐμεγάλωσα πλέον, πρέπει νὰ περιηγηθῶ ὀλίγον» καὶ εὐρὸν ἀνοικτὴν τὴν θύραν ἐξῆλθεν, ἔπειτα κατέβη τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς τὴν αὐλήν, ἔπειτα ἐβάδισεν ὀλίγον ἀκόμη, εὐρὸν ἄλλην θύραν καὶ εἰσῆλθεν· εἰσῆλθεν εἰς τὸν κήπον.

Κατ' ἀρχὰς τῷ ἐφάνη ὅτι ὅλον του τὸ σῶμα ἐδροσίσθη, ἔπειτα ἤρχισε νὰ ἀνοίγο-

κλείη τοὺς ὀφθαλμούς του, διότι αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου τὸ ἐθάμβωνον· ἤρχισε νὰ φοβῆται ὀλίγον, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐπροχώρησεν ἔπειτα ἐστάθη· τί πρωτοφανῆ πράγματα ἔβλεπεν! ἐξέφραζε τὴν ἀπορίαν ἢ στάσις του ὥστε θὰ τὸ ἐξελάμβανέ τις ζωντανὸν ἐρωτηματικὸν ἕως τώρα εἶχεν ἰδεῖ ἄνθη, ἀλλὰ κεντημένα μόνον καὶ ἄοσμα, ἀλλὰ τώρα πόσον ὠραιότερα τῷ ἐφαίνοντο τὰ ἀληθινὰ ἄνθη καὶ μετὰ τὴν εὐχαρίστησιν ἀνέπνεε τὴν ὠραίαν εὐωδίαν τὴν ὁποῖαν διέχεον εἰς τὸν κήπον! καὶ ὅταν ἡ ἐλαφρὰ ἐκείνη αὔρα, ἥτις πρὸ ὀλίγου ἐδροσίσει τὸ σῶμά του, πνεύσασα ἐκίνησε τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ ἀπετελέσθη γλυκύτατος ψίθυρος, καὶ ὅταν διὰ μέσου τῆς κέταπρασίνης χλόης τοῦ κήπου εἶδε νὰ διέρχωνται εἴτε εὐθείς εἴτε ἐλικοειδεῖς μικροί, μικροὶ δρομίσκοι μετὰ χρωματιστὰ πετράδια ἐστρωμένοι, ὅταν εἶδεν εἰς τὸ μέσον τῆς δεξαμενῆς μαρμάρινον πίδακιν, ὅστις ἀπὸ τὸ μικρὸν στόμιον τοῦ σωλήνός του ἐτίναζεν ὕψηλὰ τὸ νερὸν τὸ ὁποῖον ἐπιπτει ἐντὸς τῆς δεξαμενῆς, τότε ἠσθάνθη τὸσον θαυμασμόν ὥστε ἀπὸ ζωντανὸν ἐρωτηματικὸν μετεβλήθη εἰς ζωντανὸν θαυμαστικόν· ὅταν δὲ εἶδε μίαν πεταλοῦδαν μετὰ χρωματιστὰ πτερὰ νὰ πετᾷ ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος, ἠνοῖξε ὅσον ἠδύνατο περισσότερο τοὺς ὠραίους τοῦ γαλανοῦς ὀφθαλμούς, ὅπως δεῖξῃ ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλειτέραν ἐκπληξίαν· καὶ ὅταν τέλος ἤκουσε ἀπὸ τὸ φύλλωμα ἐνὸς δένδρου νὰ κελαδῆ ἁρμονικὰ ἐν πτηνόν, τὸσον ἐνεθουσιάσθη, τὸσον συνεκινήθη, τὸσον ὠραῖα πράγματα ἠσθάνθη, ὥστε, ἂν τὰ ἐξέφραζε μετὰ μέτρον καὶ ὁμοιοκαταληξίαν, θ' ἀπετέλουσαν ὠραῖον ποιημάτιον.

ΑΙΜΓΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

ΒΕΗΛΘΕΤΕ ΠΟΤΕ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΡΟΥΣ;

Ἐξήλθετε καμμίαν καλοκαιρινὴν ἡμέραν εἰς τοὺς ἀγρούς νὰ δρέψητε ἄνθη; πρῶν πρῶν ὅταν ἀκόμη ὅλα εἶνε ὀρσερά, καὶ ἡ ἐξοχὴ μοσχοβολᾷ ἔτρεξατε ὡς πεταλοῦδαι, ἀπὸ τὰς παπαρούνας εἰς τὰ λείρια καὶ ἐγεμίσατε τὴν ποδιάν σας μετὰ ἄνθη ἔχοντα τὰς χρώματα ὅσα καὶ τὸ οὐράνιον τόξον εἰς τὸν οὐρανόν; Ἐἶδετε νὰ λάμπουν τὰ

λευκάνθεμα καὶ νὰ φεύγουν τρομαγμένα τὰ πτηνὰ κατὰ τὴν διάβασίν σας, καὶ ἐσκέφθητε ὅτι εἶνε πολὺ σκληρὸν νὰ ταράσσητε τὸ γλυκὺ των κελάδημα τοιουτοτρόπως; ἠσθάνθητε ποτὲ τὴν πρωϊνὴν αὔραν νὰ θωπεύῃ ἐλαφρῶς τὴν παρεϊάν σας ὡς νὰ σᾶς ἠγάπα πολὺ, πολὺ, καὶ νὰ ἤθελε νὰ σᾶς εἶπῃ κάτι τι μυστικὸν εἰς τὸ οὖς σας; Ὅλας αὐτὰς τὰς τὸσον ὠραίας καὶ ἀγροτικὰς ἐντυπώσεις, ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδε, τὰ ἤκουσε καὶ τὰ ἠσθάνθη

ἡ μικρὰ αὐτὴ κορασίς, ἥτις, πιεθεύσατέ με, εἶνε πολὺ εὐτυχὴς αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Καὶ ἂν ἐγνωρίζετε τὴν γλῶσσαν τῶν ἀνθέων, τῶν πτηνῶν, καὶ τῆς πρωϊνῆς αὔρας καὶ τὰ ἠρωτᾶτε, θὰ σᾶς ἀπεκρίνοντο ὅτι εἶνε πολὺ εὐτυχὴς ἐκεῖνος ὅστις ἀγαπᾷ τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως, καὶ ὅτι αἰσθάνεται συγκινήσεις αἱ ὁποῖαι εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστοι εἰς ἐκεῖνους οἵτινες δὲν ἔχουσιν εὐαίσθητον καρδίαν.

ΣΟΦΙΑ.

ΑΠΕΡΙΣΚΕΨΙΑ ΜΙΚΡΟΥ ΚΟΡΑΣΙΟΥ

Τίς δύναται νὰ φαντασθῆ ποῖαι παράδοχοι ιδέαι εἶνε δυνατόν νὰ διέλθωσιν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν μικροῦ κορασίου τριῶν ἐτῶν καὶ ἡμίσεως; Ἰδοὺ παραδείγματος χάριν ἡ Πανδώρα παρατηρήσατέ την· εἶνε μικρὰ κορασὶς ὅπως ὄλαι αἱ μικραὶ κορασίδες, ἴσως δὲ εἶνε περισσότερο χαρίεσσα παρὰ πολλὰ ἄλλα ἰσχυρὰ ἀγαπᾷ τὸν πατέρα της, ἀγαπᾷ τὴν μητέρα της, ἀγαπᾷ τοὺς μικροὺς της ἀδελφοὺς καὶ τὰς μικρὰς της ἀδελφάς. Δὲν θέλει εἰς κανένα, εἰς κανένα νὰ προσκηνῆ κακὸν οὐδ' εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν κούκλάν της. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔγνωε τις ἅμα ἰδῆ τὴν συμπαθητικὴν μορφήν της· ἡ φυσιογνωμία της μαρτυρεῖ ὅτι ἡ Πανδώρα εἶνε φρόνιμον καὶ ἀξιαγάπητον κοράσιον, καὶ ὄχι ἀνόητον καὶ φαντασμένον ὅπως μερικὰ ἄλλα. Καὶ ὅμως; Καὶ ὅμως ἡ Πανδώρα ἔχει ἐν σφάλμα μετὰ τὸ ὁποῖον καταστρέφει ὅτι καταστρέφει μετὰ τὴν τὰ προτερήματα. Δὲν σκέπτεται ποτὲ πρὶν πράξῃ τι, καὶ πράττει ὅτι τῇ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν της, χωρὶς νὰ φροντίξῃ πολὺ ποίας συνεπειᾶς δύναται νὰ ἔχῃ ἡ πράξις της. Διὰ τοῦτο, ὅταν γίνεταί λόγος περὶ αὐτῆς καὶ τὴν συγκρίνουν μετὰ τοὺς ἀδελφοὺς της καὶ τὰς ἀδελφάς της, λέγουσι: «Ἄ! ἡ Πανδώρα! κρίμα μετὰ τὰ προτερήματα νὰ εἶνε τόσο ἀσυλλόγιστος· μὲ αὐτὸ τὸ κορίτσι εἶνε ἄν τρελλόν».

Καὶ νὰ σὰς εἶπω τὴν ἀλήθειαν δὲν ἔχουν ἄδικον.

Κρίνατε καὶ σῆς, μικραὶ μου ἀγαγνώστριαι, ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἀνοησίαν τὴν ὁποίαν ἔπραξε, διότι θέλω σὰς τὴν διηγηθῆ. Ἄν δὲν σὰς τὴν διηγηθῶ μετὰ τὴν τὰς λεπτομερείας, ποτέ, ὦ! οὐδέποτε δὲν θὰ ἐπιστεύετε ὅτι συνέθη παράμοιον πρᾶγμα.

Εἶπον ὅτι ἡ Πανδώρα ἔχει πολλοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς· ἔχει καὶ ἕνα ἀδελφόν πολὺ μικρόν, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ· καὶ ἔχει δίκαιον· εἶνε τόσο νόστιμον παιδάκι, ὁ μικρὸς Πυθαγόρας! Μόλις εἶνε ἑννέα ἢ δέκα μηνῶν καὶ ὅμως εἶνε ἤδη φίλος τῆς Πανδώρας ἅμα τὴν βλέπῃ ἀπὸ μακρὰν ἀρχίζει νὰ γελάει καὶ νὰ τραγοῦδῃ. Εἰς αὐτὴν ἀπλόγει κατὰ προτίμησιν τὰ μικρὰ του χερράκια, καὶ

ἂν τὴν συλλάβῃ ἅπαξ, οὐδεὶς πλέον δύναται νὰ τοὺς χωρίσῃ. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι καὶ ἡ Πανδώρα τὸν περιποιεῖται πολὺ ὅ,τι ἔχει τὸ δίδει εἰς αὐτόν, καὶ δὲν τῷ ἀρνεῖται τίποτε· σῦρει τὸ ἀμαξάκι του, τῷ δαίνει καὶ αὐτὴν τὴν κούκλάν της διὰ νὰ τὴν ἔχῃ συντροφιά, ὅταν πηγαίνει περὶπατον. Εἶν' ἀληθὲς ὅτι τὰς στιγμὰς ἐκείνας ἡ Πανδώρα εὐρίσκειται εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν· διότι ὁ μικρὸς Πυθαγόρας ἔχει μίαν παράδοχον ἐπιθυμίαν, νὰ καταρθώσῃ δηλαδὴ νὰ χῶσῃ ἕλῃν τὴν κεφαλὴν τῆς κούκλας εἰς τὸ στόμα του. Ἄφ' οὗ ἡ κεφαλὴ τῆς κούκλας εἶνε ἀπὸ πορσελάνην καὶ εἶνε πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μικροῦ Πυθαγόρα, τὸ κακὸν δὲν εἶνε μέγα· ἀλλ' ἀδιάφορον. Ἡ Πανδώρα φοβεῖται ὀλίγον μήπως ὁ Πυθαγόρας τῆς φάγῃ ἐπὶ τέλους τὴν κούκλάν της, καὶ τότε μόνον ἡσυχάζει, ὅταν τὸν βλέπῃ μεταβάλλοντα ιδέαν καὶ παίζοντα μετὰ ἄλλο τι.

Ἄφ' οὗ λοιπὸν τοσοῦτον στενὴ φίλια ὑπάρχει μεταξὺ Πυθαγόρα καὶ Πανδώρας, κανεὶς βεβαίως δὲν φαντάζεται ὅτι ἡ φίλια αὕτη διελύθη καὶ ὅτι δυσἀρέσκεια εἰσεχώρησε μεταξὺ δύο καρδιῶν τόσο ἡγαπημένων, καὶ ἐξ αἰτίας μάλιστα τῆς Πανδώρας. Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθέςτατον καὶ σοιχηματίζω ὅ,τι θέλετε, ὅτι δὲν ἠμπορεῖτε οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον νὰ φαντασθῆτε ποῖον ὑπῆρξε τὸ αἴτιον. Προτιμότερον λοιπὸν νὰ σὰς τὸ εἶπω.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὁ μικρὸς Πυθαγόρας, μόλις ἐξυπνήσας, ἐκάθητο ἡσύχως εἰς τὴν μικρὰν του καθέκλαν — μίαν ἀπὸ τὰς μικρὰς ἐκείνας παιδικὰς καθέκλας, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν εἶνε δυνατόν νὰ πέσωσι τὰ μικρὰ παιδία, — ἀπὸ τὴν θέσιν του δὲ παρετήρει ἡσύχως πετώσαν μίαν πεταλοῦδαν. Ἡ ὑπηρετριά των Ἄνθη ἦτο πλησίον του καὶ τὸν ἐπρόσεχε, συγχρόνως δὲ ἐστίλθωνε τὰ ὑποδήματα τῆς κυρίας της. Τὸ δοχεῖον τῆς βαφῆς, αἱ βούρτσαι ὄλαι ἦσαν ἐκεῖ, καὶ ἡ Ἄνθη ἐστίλθωνεν, ἐστίλθωνεν ἔξαφνα κτυποῦν τὸν κώδωνα τοῦ κήτους· ἦτο ὁ γαλακτοπώλης καὶ ἔφερε γάλα. Ἡ Ἄνθη ἀφήκεν ἐκεῖ τὴν βαφήν, τὰς βούρτσας, καὶ τὸν μικρὸν Πυθαγόραν διὰ νὰ

ὑπάγῃ ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν μόνον ὀλίγον θὰ ἀπουσίαζε καὶ ἐν τούτοις ἐφρόντισε νὰ παραγγείλῃ εἰς τὴν Πανδώραν, ἥτις ἔπαιζεν ὀλίγα βήματα παρῆκει, νὰ ὑπάγῃ πλησίον τοῦ Πυθαγόρα καὶ νὰ προσέχῃ πολὺ.

Ἡ Πανδώρα ἔτρεξε μετὰ μεγάλην εὐχαρίστησιν πλησίον τοῦ μικροῦ της ἀδελφοῦ κατηχηματισμένη ὅτι δύναται νὰ τῷ φανῇ ὠφέλιμος.

Ὁ Πυθαγόρας κατακόκκινος ἀπὸ τὴν χαρὰν του, διότι εἶδε τὴν μεγάλην του φίλην Πανδώραν, ἀνοίγει ὅσον δύναται τὸ μικρὸν του σωματάκι, καὶ ἀρχίζει νὰ τῇ λέγῃ, κελαδῶν ὡς μικρὸν πτηνόν, μερικὰς

παραδόχους λέξεις, αἵτινες βεβαίως ἐσήμαινον: «Ἐλα νὰ με φιλήσῃς.» Ἡ Πανδώρα

ἥτις ἐνόει κάλλιον παντὸς ἄλλου τὴν γλώσσαν τοῦ Πυθαγόρα, δὲν ἐπερίμενε, καὶ ἀμέσως ἐφιλήθησαν ὡς δύο ἀγαπημένα ἀδελφάκια· ἀλλ' ἔξαφνα ἡ Πανδώρα παρατηρεῖ τὴν βαφήν τῶν υποδημάτων καὶ τὰς βούρτσας. Εἰς πᾶν ἄλλο κοράσιον θὰ ἦτον ἐντελὼς ἀδιάφορον πρᾶγμα αἱ βούρτσαι καὶ ἡ βαφή· ἀλλ' ἡ Πανδώρα ἐγινε τρελλή. Τὸ βλέμμα της ἐφλογίσθη, καὶ ἀρπάσασα τὴν βούρτσαν ἐμᾶρρισε, ἔβαψε τὸ πρόσωπον τοῦ δυστυχοῦς μικροῦ της ἀδελφοῦ.

Ὁ μικρὸς Πυθαγόρας, ὅτε κατ' ἀρχὰς ἠσθάνθη τὴν βούρτσαν, εἰς τὰς παρειάς του δὲν εἶπε τίποτε· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ἔργον τῆς Πανδώρας ἐπροχώρει, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ, νὰ φωνάζῃ τρομερά. Καὶ εἶχε πολὺ δίκαιον. Τὸ δυστυχημένον! ἐμβήκε βαφὴ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, εἰς τὸ στόμα του, παντοῦ. Ὁ Πυθαγόρας δὲν ἦτο πλέον ὁ πρὸ ὀλίγου λευκὸς ὡς γάλα Πυθαγόρας, ἦτο ἐν μικρὸν ἀραπάκι· ὁ μικρὸς Πυθαγόρας δὲν ἦτο πλέον τὸ ἦσυχον, τὸ φαιδρὸν, τὰ πάντοτε γελῶν παιδίον, ἀλλ' ἐταράττετο, ἐφώναζεν, ἐκλαίει, καὶ ἐσπρωχεν, ἀλλ' ἀνωφελῶς, μετὰ τὰς μικρὰς του χεῖρας κατατρομαγμένον τὴν Πανδώραν, τὴν ὁποῖαν πρὸ ὀλίγου τόσοον ἤγαπα.

Ἀκούσαντες τὰς θρηνώδεις κραυγὰς τοῦ μικροῦ Πυθαγόρα, πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔτρεξαν ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, οἱ ἀδελφοί, αἱ ἀδελφαί, αἱ ὑπηρετίαι, ὁ κηπουρὸς, καὶ αὐτὸς ὁ γαλακτοπώλης, ὅστις δὲν εἶχε φύγη εἰσέτι. Ὅλοι ἦσαν ἠγανακτημένοι κατὰ τῆς Πανδώρας. Ἡ Φερνίκη, ἡ μεγαλειτέρα τῆς ἀδελφῆ, βλέπουσα τὸν μικρὸν τῆς ἀδελφὸν τόσοον μαῦρον καὶ εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἤρχισε νὰ κλαίῃ· ὁ Ἀνδρόνικος ὁ μεγαλειτερός τῆς ἀδελφῆς ἐθύμωσεν ὑπερβολικῶς. «Αὐτὴ ἡ Πανδώρα, ἐφώναξε, ἔχει λύσσα νὰ μαυρίζῃ ὅ,τι τύχῃ, προχθὲς ἐμαύρισε τοὺς πόδας τῆς κούκλας τῆς διὰ νὰ τῆς κάμῃ ὑποδήματα!»

Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς Πανδώρας ἐμειναν ἐκπληκτικοί. Αὐτὴ ἡ ἀνοησία τῆς Πανδώρας ὑπερέβαιναν ὅλας τὰς ἄλλας. Τρέχουν ὅσον τὸ δυνατόν ὀργηγορότερα, φέρουν ζεστόν νερόν, προσπαθοῦν νὰ καθαρίσουν τὸν μικρὸν Πυθαγόραν, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦν νὰ τὸν ἡσυχάσουν· κλαίει ἀκαταπαύτως.

Ἐν τούτοις ἡ Πανδώρα τί γίνεται; Εἶνε κατατρομαγμένη· ἐνόησε πόσον μέγα εἶνε τὸ σφάλμα τὸ ὁποῖον ἐπραξε, καὶ ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ ὄλους, ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς πρὸ πάντων δὲ ἀπὸ τὸν μικρὸν Πυθαγόραν. Ἀλλ' ὁ Πυ-

θαγόρας εἶνε ἀκόμη πολὺ μικρὸς· καὶ δὲν ἔχει ἀνεπτυγμένας ἰδέας ὥστε νὰ συγχωρῇ ὅσους τὸν βλάπτουν. Κατεστράφη λοιπὸν πλέον ἡ φιλία αὐτοῦ μετὰ τῆς Πανδώρας, καὶ τοῦτο λυπεῖ αὐτὴν περισσότερο ἀπὸ ὅλα· τοῦτο εἶνε ἡ μεγαλειτέρα τῆς τιμωρία. Ὁ μικρὸς Πυθαγόρας δὲν θὰ μείνῃ μαῦρος εἰς ὅλην τὴν ζωὴν, ὅπως ἐπίστευσε μίαν στιγμὴν ἡ Πανδώρα, ὅτε ἡ Ἀσθὴ μὴ κατορθόνουσα νὰ ἐξαλείψῃ τὴν βαφὴν εἶπε: «Κυρία, κυρία, δὲν βγαίνει ἡ μπογιὰ»· ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἀγαπᾷ πλέον τὴν Πανδώραν, δὲν θὰ δέχεται τίποτε ἀπὸ αὐτὴν, οὐδ' αὐτὴν τὴν κεφαλὴν τῆς κούκλας τῆς.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃτε ὅτι, ἂν ἡ Πανδώρα δὲν ἐτιμωρεῖτο μετὰ τοιοῦτο σφάλμα, δὲν θὰ ὑπῆρχε πλέον δικαιοσύνη ἐπὶ τοῦ κόσμου.

Τέλος πάντων (μετὰ δύο ἡμέρας καὶ πέντε ἢ ἕξι λουτρὰ) ἀφ' οὗ ὁ μικρὸς Πυθαγόρας ἐλευκάνθη, ἐπαρηγορήθη, ἡ οἰκογένεια συνηλθεν ἀπὸ τὴν παραχρῆν τῆς, ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς Πανδώρας, ὅτινες οὐδὲ λέξιν εἶπον εἰς αὐτὴν ἕως τότε, ἀπεράσισαν νὰ τὴν προσκαλέσωσιν ἐνώπιόν των.

— Θὰ μᾶς εἰπῆς, τῇ λέγει ὁ πατήρ τῆς, πῶς συνέλαβες αὐτὴν τὴν παράδοξον ἰδέαν νὰ βάψῃς τὸν μικρὸν σου ἀδελφὸν καὶ νὰ θέσῃς ἐπὶ τῆς μορφῆς του βαφὴν, τὴν ὁποῖαν ἤξεύρεις πολὺ καλὰ ὅτι μόνον διὰ τὰ ὑποδήματα τὴν μεταχειρίζομεθα;

— Ἀ! εἶμαι πολὺ κακὴ!· ἀνέκραξεν ἡ δυστυχὴς Πανδώρα, πίπτουσα εἰς τοὺς πόδας τῶν γονέων τῆς. Ἡθέλησα νὰ τὸν κάμω νὰ γελᾷ καὶ . . . καὶ . . .

— Καὶ τί; λέγει ἡ μήτηρ τῆς.

— Καὶ νὰ γελᾷσω κ' ἐγὼ!—Ἐνόμιζα ὅτι ἦτο ἀστείον . . . καὶ δὲν θὰ τὸν ἐπειράξῃ.

Καυμένη Πανδώρα! Θὰ τὴν συγχωρήσουν ἐπὶ τέλους· ἀλλὰ δὲν εἶνε δυστυχὴς διότι εἶνε τόσοον ἀπερίσκεπτος; Τί ἠμπορεῖ τις νὰ ἐλπίσῃ ἀπὸ τοιοῦτον κοράσιον, ἂν ἡ ἀπώλεια τῆς φιλίας τοῦ μικροῦ Πυθαγόρα δὲν τὴν διορθώσῃ διὰ παντός;

ΦΙΑΘΜΗΑ.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΠΤΡΑΨΑΝΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΕΙΣ «ΤΗΝ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΝ»
ΔΙΑ ΤΟ ΤΡΕΧΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΤΟΣ 1881

Ὡς ἐνθυμῶνται βεβαίως οἱ ἀναγνώσται μας τὸν κατάλογον τοῦτον τῶν ἐγγραφάντων συνδρομητῶν εἰς τὴν «Διάπλασιν» διὰ τὸ τρέχον ἔτος εἶχομεν ὑποσχεθῆ νὰ δημοσιεύσωμεν εἰς ἰδιαίτερον φυλλάδιον, ὅπως μὴ στερησώμεν αὐτοὺς δύο ἢ τρία διηγήματα, τὰ ὅποια θὰ κατελαμβάνον τὸν χώρον, τὸν ὁποῖον θὰ καταλάβῃ τώρα ὁ κατάλογος οὗτος· ἀλλὰ τοῦτο μόνον κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ, ὅτε θὰ ἐδημοσιεύσωμεν πλήρη κατάλογον τῶν ἐνεργησάντων καὶ ὀλοῦν ἐνεργούντων πρὸς ἀπόκτησιν νέων συνδρομητῶν.

Δὲν περιμένομε ὅμως τὸ τέλος τοῦ ἔτους, διότι πολλοὶ τῶν μικρῶν μας φίλων ἔδειξαν μεγάλην ἀνυπομονήν καὶ ἰδῶσι τέλος πάντων τίποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν πρὸς διπλασίωσιν τῆς ἐκδόσεως «τῆς Διαπάλασεως». Ὁ δὲ ἰδῶσι λοιπὸν ἐκ τοῦ καταλόγου τούτου ὅτι ἐκ τῶν ὑπερτρισχίλιων συνδρομητῶν, οὓς ἐκέκτητο «ἡ Διάπλασις» κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ὀλίγιστοι μόνον ἀνταπεκρίθησαν, μετὰ ἀξιοπαίνου ὄντως ζήλου εἰς τὰς προσδοκίας μας, ἐφ' ᾧ καὶ τοῖς ἐκφράζομεν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μας, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι ἠρκέσθησαν μόνον εἰς τὴν ἀνυπόστασιν τῆς συνδρομῆς των. Καὶ ἐὰν πολλοὶ ἐκ τῶν μεγάλων φίλων μας τῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τὰ γράμματα καὶ διὰ τὴν πρόβον τῶν ἐλληνοπαίδων δὲν ἐνήργουν μετὰ τοσαύτης θερμότητος, ὥστε νὰ ἐγγράψωσιν ἄλλος 20, ἄλλος 50, ἄλλος 100 καὶ ἄλλος 200 καὶ 300 συνδρομητῶν, «ἡ Διάπλασις» δὲν θὰ εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ ἐπισκέπηται ἐφέτος ὑπερτετρακισχιλίους συνδρομητῶν, ἦτοι χιλίους περίπου πλείονας τῶν πέρυσιν.

Ὡς παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης, ἐν τῷ κάτωθι καταλόγῳ κατόπιν ἐκάστου ὀνόματος ὑπάρχουσι δύο ἀριθμοί· ὁ πρῶτος ὁ ἐκτός τῆς παρενθέσεως, δηλοῖ τὸ πῶσον τῶν συνδρομητῶν οὓς διὰ τῶν ἐνεργειῶν του ἐνέγραψεν ἐφέτος ἕκαστος, ὁ δεῦτερος δὲ ἀριθμὸς, ὁ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως, δηλοῖ πόσους συνδρομητῶν εἶχε καὶ πέρυσιν ὁ αὐτὸς ἐγγεγραμμένος· ἐπομένως διὰ νὰ γίνῃ καταφανὲς κατὰ πόσον ἠξήσαν ἐφέτος οἱ συνδρομηταὶ δεῖον νὰ ἀρχειεθῇ τὸ ἀθροισμα τῶν ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμῶν, ἦτοι τῶν περυσίνων συνδρομητῶν, ἀπὸ τὸ ἀθροισμα τῶν ἐκτός παρενθέσεως, ἦτοι τῶν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο συνδρομητῶν· ἡ διαφορὰ δὲ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν θὰ παριστᾷ πίστι συνδρομηταὶ προστεθήσαν ἐφέτος.

Ἴδου λοιπὸν τίνας εἰσὶν οἱ ἐνεργήσαντες καὶ ἐγγράψαντες συνδρομηταί:

ΑΘΗΝΩΝ. Ἀθανασιάδης Α. 1. 6 (1). - Βαλέττας Ἐρμ. 2 (1). - Βλάχος Σ. Περικλ. 6 (1). - Βουσκουδάκη Μαρία 7 (1). - Βουτσῶρ Χρυσή 4 (1). - Γαλανόπουλος Κ. Δημήτρ. 3 (1). - Γεωργιάδης Χρ. 3 (1). - Γεωργίου Θ. Γεωργ. 2 (1). - Δαραλέξης Χρ. 6 (1). - Καλλογερόπουλος Α. 2 (1). - Κατσούνη Ἀναστασία 3 (1). - Κοκκινάκης Κ. Δ. 5. - Κωστή Ἀλεξάνδρα 9 (1). - Κω. Λασκαρίδου 8 (2). - Λεβαντῆ Ἀλεξάνδρα 4 (1). - Λερίου Δ. Κ. 2 (1). - Μ. Ν. Τ. 4 (2). - Μαγκοπούλου Ἐλένη 9 (1). - Οἰκονομοπούλου Α. Βασίλ. 3 (1). - Πίπκια Κ. Ἐλένη καὶ Μαρία 7 (1). - Ραχτιβάν Θεόδ. 10 (1). - Ρουσιᾶς Κ. Σωτ. 11 (2). - Σκυλλίτης Στέφαν. 5 (1). - Σεφανόπουλ. Ἰωάννα 3 (1). - Τρίμης Ι. 4 (1). - Ψαρούδας Γκ. Ἰωάν. 4 (1). - Ψόλλα Ι. Ἀικατερίνη 5 (1). — **ΑΓΑ** (Ααμάρας). Γεωργαντοπούλου Δ. 5 (12). — **ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ** (Βώλου). Βογιατζῆς Παναγ. 21. — **ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.** Ἀθανασιάδης Κ. 16. - Ἀντωνιάδης Ι. 38 (30). - Τσομπανέλης Δ. Α. 18. — **ΑΙΔΗΝΟΥ.** Ζάχος Εὐστάθιος 2 (1). — **ΑΙΔΙΝΟΥ.** Πουσκουλίδης Γ. 9. - Σκελλερίου Πολύχρονος 16. — **ΑΙΝΟΥ.** Ἀθανασιάδης Κ. Ἐλένη 17. (1). — **ΑΜΙΣΟΥ.** Κασαμπάκη Γ. Ἀναστασία 20 (1). — **ΑΡΓΟΥΣ.** Ἀναγνωστοπούλου Χρυστίνη 3 (1). — **ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ.** Ζερβού Δ. Ν. Μαρία 10. - Ἰγγλέση Ὀλβία 2. - Λουκαροπούλου Γ. Μαρία Ἐλένη 11. - Μαζαράκης Δημοσθένης 10 (2). - Τρωιάνος Ι. Σπυρ. 7 (1). — **ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ.** Βέλλος Α. Β. 3. — **ΒΕΡΡΟΙΑΣ.** Ἡ Ἐφορία τῶν Σχολείων 13 (30). — **ΒΙΤΡΑΙΩΝ.** Κουτσαριᾶδου Α. Μαρία 27. — **ΒΡΑΙΛΑΣ.** Πηλάδης Μ. Γ. 10. — **ΒΡΑΟΥ.** Καρελάη Γ. Πολυξένη 16 (10). - Μαθιασοπούλου Ν. Μ. Αικατερίνη 11. - Χρυσοχοϊδης Θ. Δήμος 7 (1). — **ΓΑΛΑΤΙΟΥ.** Κουμαριανού Μαρίνα 9. — **ΓΑΛΑΞΙΔΙΟΥ.** Βλασσαπούλου Κ. Κωνδύλω 10 (1). - Τσατσαλῆς Ἀθ. 13 (18). — **ΓΑΡΓΙΘΗΣ.** Βλάχος Ν. 26 (17). — **ΔΡΑΜΑΣ.** Ἀντωνιάδου Ἐλευθερία 10. - Ἰατρίδης Β. Δημ. 20. — **ΕΦΕΣΟΥ.** Πετυδάκης Χ. 6. — **ΖΑΚΥΝΘΟΥ.** Ἀθανασίου Ι. Ἐλένη 10 (5). - Δακροῦ Ρεγγίνα Θηρεσία 12 (10). Διονυσιάδης Ἀναστασίας 20 (60). - Αργυρίτης Νικόλ. 13 (11). - Μωρέττης Δ. 12 (18). - Σενόπουλος Α. Γ. 3 (1). - Παπαδάτος Περικλῆς 9. - Χαντζῆς Β. Ι. 10. — **ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.** Αποστόλου Κλεαρέτη 3. - Βικτόπουλος Ν. 73 (17). - Ζαγράφος Ν. 37 (47). Κόττα Θωμάς 10. - Νικολάου Ἀρετὴ 6 (1). — **ΘΗΒΩΝ.** Εὐαγγελίου Βασίλει 7 (6). — **ΙΘΑΚΗΣ.** Ἀντίπας Α. Στυλιανός 10. - Κακιοῦζης Σωσάνη 14 (13). — **ΚΑΙΡΟΥ.** Ραυτίδης Χριστόφορος 59. — **ΚΑΛΑΜΩΝ.** Πουλάκος Γ. ἱερὸς 20 (15). — **ΚΑΛΑΙΠΟΛΕΩΣ.** Ἀδελφοὶ Παντερμαλῆ 4. — **ΚΕΡΚΥΡΑΣ.** Ἄγιο-Θλασίτης Γ. 2 (1). - Κοκκινῆς Σπυρ. 11 (11). - Οἰκονόμος Α. Π. 24 (24). - Παραμυδιώτης Α. Γ. 1. - Τριβυζῆς Β. Γ. 170 (213). — **ΚΟΡΙΝΘΟΥ.** Ἀδαμοπούλου Βασίλει 10 (19). - Ζαφειρίου Νικόλαος 6 (1). — **ΚΟΡΩΝΗΣ.** Σάκκας Περικλῆς 9. — **ΚΥΘΗΝΩΝ** (Ἀϊθάκι). Σαντικός Ν. 67. - Τριανταφυλλίδης Ι. 21 **ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

92. Φωνηεντόλιπον: *π ρ π ν *λλ *π ρ γ μ *
— φ ρ ν τ ρ * — υ * — π κ τ σ * — φ λ ν — σ τ σ — υ * — λ *
— τ * — θ ρ ρ ρ * — υ * — σ * — π δ * κ ν * — τ * — λ * τ * μ *
— σ *

93. Συλλαβογόμοις: Τό πρώτον μου εφίρκεται
εις τας προθέσεις τὸ δεύτερόν μου τὸ μεταχειρίζεσθαι
ὅταν κοιμᾶται: τὸ σύνολόν μου εφίρκεται εἰς τὰ πλῆθη.

94. Ἱστορικὴ ἐρώτησις: Ποία νεανίᾳ κατεκρη-
μυλήθη ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ διᾶτι;
*Ἐστάλη ἐκ Δελφῶν πρὸς τὸν Κρόνον τοῦ Ἁγροῦ.

95. Αἰνίγμα: Τριγύρω, γύρω κάγκελα καὶ μέσα
παίζει ὁ φράγκος. *Ἐστάλη ἐκ Πατρῶν πρὸς Κ. Π. Θεοχάρη.

96. Αἰνίγμα:
Τὸ τέλος ἔχομεν εἰς τὴν ἀρχὴν κας
καὶ εἰς τὸ τέλος μας τὴν ἀρχὴν.
Ἐξμεθα ἀφοχα, κ' ἂν ζεσταθῶμεν,
Τότε λαμβάνομεν καὶ ψυχὴν.
*Ἐστάλη ἐκ Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὸν Ἀμαράντου Γεώδου.

97. Ἐρώτησις: Τί πράγμα εἶν' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον
ὅταν εἰμεθα ἐξυπνοὶ εἶνε γεμάτον καὶ ὅταν κοιμώμεθα
κενόν; *Ἐστάλη ἀπὸ Κορυθαρίου.

98. Ἐρώτησις: Τί πράγμα εἶν' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον
ὁ κύων ὅταν εἶνε ἰδικόν του τὸ προφυλάττει, καὶ
ὅταν εἶνε ἔξω τὸ ἀγαπᾷ; *Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Παιτιῶν.

99. Ἐρώτησις: Ἄνθρωποις τῆς προγεωμετρικῶν
πίνει ὕδωρ. « Διὰ τί δὲν πίνειν οἶνον; » τὸν ἐρωτᾷσι.
« Διότι δὲν ἔχω ὕδωρ » ἂν εἶχον ὕδωρ θὰ ἔπινον οἶνον. »
— Τίς οὖτος; *Ἐστάλη ἐκ Ἀργυροπόλεως πρὸς Μαρίας Ζερβῶ.

100. Χαίλιγγον: Ὁ πατήρ τοῦ βασιλέως τῆς
Ἄβυσσινίας ἐγέννησε καὶ υἱόν, ἢ μόνον θυγατέρας;
*Ἐστάλη ἐκ Πύργου πρὸς Κ. Κ. Ἀποστολίδου.

101. Λογοπαίγγιον: Δύο ἴα καὶ ἑν πέλαγος τί
κάμουν; *Ἐστάλη ἐκ Σέρων πρὸς Ἰωάννην Καραπέδη.

102. Λογοπαίγγιον: Ποία θάλασσα κενεθῆ;
*Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἰππῶν.

103. Λογοπαίγγιον: Ποία εἶνε ἐκεῖνα τὰ γράμ-

ματα τὰ ὅποια παλλάξαι τὰ βάλλουν εἰς τὸν φούρ-
νον, καὶ τὰ ὅποια ὅταν τὰ βάλλουν ἀναποδογυρισμένα
τὰ πρῶτον μὲ εὐχαρίστησιν;
*Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Μαρίας Σκουρθεράς.

104. Λογοπαίγγιον: Ποῖα ναῦτα ἴσαν ἀργοί;
*Ἐστάλη ἐκ Τριπλιῶν πρὸς τὸν Φωτοπόλου Ἄστρου.

105. Λογοπαίγγιον: Ποῖα νῆσος ἀνοικοκλείει;
*Ἐστάλη ἐκ Πατρῶν πρὸς τὸν Χαρίτων τοῦ Θεοῦ.

106. Λογοπαίγγιον: Κατὰ τί ὀμοιάζουν τὰ ψά-
ρια μὲ τὰ ἄχυρα; *Ἐστάλη ἀπὸ Κορυθαρίου.

ΛΥΣΕΙΣ

73. Μὲ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους μὴ συναναστρέφε-
σαι. Μὴ ἐναντιοῦσαι εἰς τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων
σου, ἢ τῶν διδασκάλων σου. Μὴ κατηγορῆς κανένα,
εἴτε δικαίως εἴτε ἀδίκως. Μὴ ὀμιλεῖς πρὸς τοὺς ὑπηρέ-
τας σου μὲ ἄγριον τρόπον. Μὴ περιφρόνη τὴν κενίαν
τῶν ἀνθρώπων. — 74. Ἄργος — ἀργός. — 75. Στό-
νος — τόνος — ὄνος. — 76. Ἐπιτολιθ. — 77. Ἀρι-
στοτέλης. Σάφαιρα τῆς Μακεδονίας. — 78. Ὁ Ἀχιλλεύς,
τὸν ὁποῖον ὁ Πάρις ἐπλήγησεν εἰς τὴν πτέραν, ὅπου
καὶ μόνον ἴτε τραυτός, διότι ἡ μήτηρ του Θέτις ἐμ-
βαπτίσασα αὐτὸν εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγῆς κατέστησεν
ὄλων του τὸ σῶμα ἄπρωτον, ἐκτός τῶν κτερῶν ἐπὶ
τῶν ὁποῖων τὸ ἐκράτει. — 79. Ἐννέα ἡμέραι: διότι
ἐκάστην ἡμέραν θὰ προχωρῆ κατά ἓν μέτρον, ἐπεὶ
τὴς τελευταίας ὅτε θὰ ἀνεῖλη 4 μέτρα. — 80. Ἡ
ἀναπνοή. — 81. Τὸ ἀρτίγεννητον βρέφος δὲν ἔχει
θρόνατος ἐνθὸς τὸ καινούργε πριόνιον ἔχει. — 82. Ὁ
ὄφις ἀλλάσσει δέρμα ὅταν ζῆ, ἐνθὸς τὸ ὑμπάνον ὅταν
διαρρήγνυται. — 83. Τοῦ γεννηθέντος πρὸς 29 Φεβρουα-
ρίου. — 84. Ἡ (ἴητα). — 85. Τὴν Θῆραν. — 86. Ὁ
Ἀσπροπόταμος. — 87. Τὸ πιστόλιον. — 88. Ὅταν
δὲν ἔχει πνεῦμα. — 89. Ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα. —
90. Τὰ πτηνὰ τὰ ἔπλασεν ὁ Θεός, τὰ δ' ἀέρσατα
ὁ ἄνθρωπος. — 91. Μὴ ἔσο ποσὺς ἀλαζῶν.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀνακία, 5 ε'. — Ἀκαθολίς, 6. — Ἀλεξάνδρου Ἀτ. 8. — Ἀλεξίου Ἄνω, 8 ε'. καὶ 5. — Ἀντωνιάδης Γ. Ε. 12. — Ἀραβίδης
Ἰππος, 7. — Βαλαδύνη Μαρία καὶ Ὀλύγ, 5. — Βουκουδιὰ Μαρία, 8. — Ὁ Γέρων τοῦ Ὑμητῶν 4. — Δουμάς Γ. 4. — Δραγιάτης Ἐρ. 7.
— Ἠλιόπουλος Ν. Κ. 9 ε'. — Κορήτης, 5 ε'. καὶ 10. — Κοντοκόλλης Ἀργυρῶ καὶ Σοφία, 12. — Κρασοῦ Σοφία, 8. — Λαμπούδης Κ.
Γ. 9. — Λεωνίδης Στ. 8. — Μαυροβιτῆς, 12. — Μικρὰ Σκουρθερά, 16. (Ἐγγ. Μικρὰ Σκουρθερά!). — Μοσχίος Ἀθ. 7 ε'. καὶ 5. —
Μαυρὸς Ζωῆ, 9. — Μουσκας Μ. Θ. 7. — Μυρσίνη, 14. — Νέος Κορήτης, 4. — Πακαδοιμονόπουλος Γ. Δημ. 6. — Παιρ. πιν. π. 4.
— Πελκίδης Ἀσθή, 9. — Σπρίτος Α. Ν. 2. — Τραπεζοῦ Ἀνδρονίκου, Βότση καὶ Αἰλιανῆ, 4. — Φίλων Κ. 12. — Χαμ. Σπηλιῶ, 10. — Χέ-
λυς Χ. Γ. 9. — Φαρούσις, 1. 4. — Φύλλε Ἀκατακτῆ καὶ Μαρία, 10. — ΑΓΡΟΓΑΙΝΙΤΕΣ: Κωνσταντ. Γ. Α. 9 ε'. — ΑΒΡΑΜΥΤΙΟΥ: Καραμάνος
Κ. Α. 5 ε'. — ΑΜΙΣΟΥ: Ἰακωβόπουλος Α. Γ. 13. — ΑΝΑΡΟΥ: Παργίλης Π. Α. 6 ε'. καὶ 4. — ΑΡΓΟΤΟΛΙΟΥ: Γεωργίου Μαρία, 3. — Ζερβῶ
Α. Ν. Μαρία 11 ε'. — 7. — Ζερβῶ καὶ Ἀσιὰ Νερῶν 7 ε'. — Ἰπταμῆος Ἀρῶν, 9. — ΑΥΘΗΜΙΟΥ: Αἰωνὸς Χάριτες, 10 ε'. — ΕΡΜΙΑΔΣ: Ἐκλα
δακρότιον, 13. — ΒΩΔΟΥ: Κωνσταντῆ Ἄγγ. Ν. 2 ε'. — ΓΑΛΑΞΙΑΙΟΥ: Βλασσαπόλου Κ. Κωνδύλ, 8 ε'. — ΑΡΑΜΑΣ: Ἀντιμυσιῶν Ἐλευθερία
12 ε'. — Βρισητιοῦ Γ. Π. 10 ε'. — Ἰακωβῶς Β. Α. 15 ε'. — Καραῖος Δ. Γ. 6 ε'. — Πιλοχρόνου Κ. 7 ε'. — Χρηστικῶπος Π. Μαργα-
ρίτη 12 ε'. — Χριστοπόλου Κ. Κ. 6 ε'. — ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἐδμον Μοριάδου, 11. — Τσιβῶν Διον. 5. — ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ζήρος Δ. Δ. 10 ε'. —
Νικολάου Α. Μαρῶν, 2 ε'. — ΚΩΝΣΤ/ΠΟΛΕΩΣ: Ἀργυρῶ Κ. Ε. Θεορ. 10 ε'. 14. Ἐλίτης Ἄνω, 3. — Μαραθῶν Εὐδάλια, 6. — Ρό-
δον Ἀρμάριον, 19. — ΑΥΓΚΑΙΟΣ: Τραπεζοῦλλος Θ. 7 ε'. — ΑΕΓΥΠΙΟΥ: Αἰὼς Α. Μ. 2. — ΜΑΣΣΑΙΑΣ: Ἀρκατοκόουλος Α. 9 ε'. —
ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ: Ζέλλη Γ. Ν. 16 ε'. — ΜΠΥΛΙΝΗΣ: Μιχαηλίδης Π. Ν. 8 ε'. — ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Μελισσοῦ Γ. Γ. 13. — Ρατακλῶν πλάν-
κων, Β. — ΟΔΗΣΣΟΥ: Μιγάλη Χίνα, 2 ε'. — Μέγας Πενταῖος, 4 ε'. — ΠΑΡΟΥ: Παπαδοπούλου Ὁθων, 4. — ΠΑΤΡΩΝ: Θεοχάρης Π. Κ. 3
ε'. καὶ 10. — Κουτογιῶν Ἀρ. Ζωῆ, 10. — Οὐταυρῆς Φυρτῆς Τρέφων, Γ. (Μόνον). — ΠΕΡΑΙΩΣ: Ἀριμάς Βάρος, 2. — Ἀποστολίδης Κ.
Π. 8. — Κάτω καὶ Πολυδάντης, 9. — Καφοπέτης Γ. Ραμ. 5. — Βαυθῶς Ἐρμ. Μαρτῶν, 7. — ΣΑΜΟΥ: Κατῶν Β. Μαρία, 6 ε'. — Σαρρη-
γιάνης Ἄνω Ἀνθ. 8 ε'. — ΣΜΥΡΝΗΣ: Νικηφόρος Ἰερακῶν, 6 ε'. — ΣΠΡΟΥ: Καραβῆ Ἰωάννα 10. — Μονάρας Β. Σ. 8. — ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ:
Μαντιῶρος Γ. Β. 8. — Σωτηριῶδης Ε. Αθ. 11. — ΓΑΡΑΣ: Τζάβας Κ. Γ. 8 ε'. — ΧΑΛΚΙΑΟΣ: Βλαχάδας Γ. Γ. 4. — ΧΑΝΙΩΝ: Καραβῆ Μ. Ατ. 12.

Ἐν τῇ Γραφεῖ τῆς «Παιδείας τῶν Παιδῶν» πωλοῦνται ὁ Α' καὶ Β' τόμος αὐτῆς πρὸς φρ. 2,50 ἵναρτοι. Ἐπιπλέον δὲ καὶ διὰ τῶν ταχυ-
δρομῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ εἰς τὸ ἑξωτερικόν, ἂν μετὰ τῶν ἀντιτίμων αὐτῶν ἀποσταλῶσι καὶ λεπτὰ 30 διὰ ταχυδρομικῶν τελεῶν. —
Πωλοῦνται ὁμοίως καὶ αἱ ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ τοῦ κ. Αἰλιανίου. Εἰρηματικῶς ἀπὸ λεπτῶν 50 διὰ τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς διαπλάσεως,
καὶ 75 διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς.

Συνδρομὴ ἑτήσια καὶ μόνον προπληρωτέα: Ἐν Ἐλλάδι φράγκα 2, — Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. 3.
Εἰς τοὺς προμηθειώτας καὶ προκαταβάλλοντας 10 ἕως 12 συνδρομὰς στέλλεται ἐν ἑλλῶν ὁροῖν καθ' ἑαυτὸν τὸ ἔτος. Ἀρῖται δ' ἑτικεταῖ
δραχ. 20 ἐπὶ καὶ 100 εἰς τοὺς προμηθειώτας πλείους συνδρομὰς τῶν 12. — Αἱ συνδρομὰ ἀποσταλῶνται διὰ γραμματῶσμον ἑλληνικῶν,
γαλλικῶν καὶ ἀγγλικῶν, εἰς δὲ ἕνα κολληθὲν διὰ χρονομητῶσμον τῆς Ἐθνικῆς Γραφικῆς—οὗχθ δὲ καὶ τῆς ἰουλιανῆς—διὰ χρῶσιν ὁμο-
μυστικῶν. Διευθύνονται δὲ ἀπ' αὐθείας εἰς Ἀθήνας πρὸς τὸν διευθυντὴν αὐτῆς διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ὁδὸς Ἐρμού 72 πρὸ τῆς Κοπνηναρίας, ἐν Ἀθήναις.